

Ve Valdicích, 18. srpna 1957

Milá Hani,

Věř, že byla na návštěvě velmi půvabná. To není tátovská poklona. Je už stará pravdou, že se žena stává dětmi ještě půvabnější a krásnější. Nepostižitelným půvabem mateřství. Vzpomínám, jak mamka po tobě i po Maru krásu přímo vyzařovala. Takové dítě – jako je tvůj Kája- jsem ještě neviděl. Pyšniš se právem. Dej Bůh, abyste ho vychovali tak dobře, abyste se mohli jím pyšnit i až dospěje. Pamatuj, že za výchovu odpovídá především matka! Že dítě (i při svých zděděných vlastnostech) je ve svém jednání obrazem matčiným. Nemáš asi proto moc volných chvil. Odměna jest však veliká. Já sám (vím, že mi to nebudete vykládat jako přecitlivělost) jsem prožil v těch chvílích, ve kterých jsem měl Káju u sebe, několik minut závrtného štěstí. Nikdy bych neuvěřil, jak se může muž v mém stáří tolik rozněžnit.

Hani, líbilo se mi i tvé vkusné oblečení. Mnohé ženy si totiž „za svobodna uchovávají nádech poetičnosti a ženskosti, ale jakmile se provdají, pospíchají, aby si oblékly župan, pantofle, nevkusné a přepychové šaty. A do týchž županů a pantoflí se poznenáhla oblékají i jejich duše. „Viděl jsem že nevšedníš a – věřím plně – že jsi šťastna. Prosím, vyříd' Tomíkovi, že mu tisknu ruce. Vím o vás však tak málo! Napište mi aspoň vy, když mamka mě už přes měsíc zanedbává. Zlíbej ji za mne tisíckrát.

Líbá tě, taťka.